

"Ολα τὰ ζωνδάρια τρώσι τὸ γιαλοτριφύλλ-λο (περιαλ-λιές = περιγιαλιές, περιγιαλία· ζωνδάρια = τὰ τετράποδα ζῶα).

γιαλοτσιμέτα ἡ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαλὸς* καὶ τοῦ Ἰταλ. *cimetta* = μικρὴ κορυφή.

ἽΟ τρυφερὸς βλαστὸς τῶν φυτῶν βρούβας καὶ λαψάνας.

γιαλοῦ ἡ, Εὐβ. (Λιχὰς Χαλκ.) Πελοπν. (Μονεμβασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαλὸς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦ.

Ἐκάτερον τῶν πλαγίων μερῶν τῆς πρῶρας τῶν μικρῶν ἱστιοφόρων ἔνθ' ἄν. Συνών. *γιαλός* 5.

γιαλούδα, ἡ, Εὐβ. (Λιχὰς) Στερελλ. (Μαλεσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαλοῦ* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦ-δα.

Γιαλοῦ, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Κάθετ' ἔς τὴν γιαλούδα Μαλεσ. *Γιαλοῦ* δὲ λέμι τ'ς πάδης ἔς τοῦ τριχαδῆρ' Λιχὰς. Τοῦ τριχαδῆρ' ἔχ' γιαλοῦ δὲ τ'ς πάδης αὐτόθ.

γιαλουδάκι τό, Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Μῆλ. Σίφν. γιαλουάκι Κάσ. Χάλκ. γαλουάκι Χάλκ. ἁλουάκι Κάσ. Χάλκ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *γιαλοῦ* δι.

1) Μικρὸς αἰγιαλὸς Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κάσ. Σίφν. Χάλκ.: Ἠπῆαινε γιαλουδάκι-γιαλουδάκι κ' ἤφτασε ἔς τὸ κάστρο Σίφν.

"Αι-Γιόρη καὶ "Αι Γιάννη, | ἔβγαλε τὸ πασ-σουλάκι, *ρίξε το* ἔς τὸ γιαλουάκι | *για νὰ γιάνη* τὸ ματάκι.

(ἔξ ἐπωδ.) Κάσ.

Ἵλ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Γιαλουδάκι* Κάτω Παναγ. *Μικρὸ Γιαλουδάκι* Μῆλ. *Γιαλουάκι* Κάσ. 2) *Γιαλοῦ*, τὸ ὅπ. βλ., Μῆλ.

γιαλούδι τό, Κύθν. γιαλούι Κάρπ. Χίος (Πυργ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαλὸς* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦ δι. Μικρὸς αἰγιαλὸς ἔνθ' ἄν.: Ἰασμ.

Κάτω ἔς τὸ γιαλοῦ | ἤσπειρα φακούι.

Πυργ.

Ἵλ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Γιαλούδι* Κύθν. Σέριφ. *Γιαλούδια* Ἰος Μύκ. (καὶ εἰς ἔγγρ. τοῦ 1671) "Ασπρο *Γιαλούδι* Σῦρ. "Ασπρα *Γιαλούδια* Μῆλ. *Λυθὸ Γιαλούδια* Σέριφ. *Γιαλούι* Κάρπ. *Βαθὺ Γιαλούδι* Σῦρ.

γιαλούσης ὁ, Ἰων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαλὸς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦ-σης.

ἽΟ κατοικῶν παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ὁ παράλιος ἔνθ' ἄν.

Ἵλ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ. Πόρ. καὶ τὸ θηλ. ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Γιαλοῦσα* Κύπρ.

γιαλοφάγι τό, ἑνιαχ. γιαλοφάγ' Θράκ. (Μαρών.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γιαλὸς* καὶ *φαγί*.

Συνήθ. κατὰ πληθ., τὰ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἀλιευόμενα ὕστρεα, ὀστρακόδερμα, μαλάκια καὶ μαλακόστρακα ὡς νη-στήσιμα: *Τ' μιγάλ' Σαρακουστή* κατ'βαίνουμι ἔς τ' θάλασσα *για γιαλοφάγια*.

γιαλόχειλο τό, ἑνιαχ. γιαλόχειλον Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γιαλὸς* καὶ *χεῖλος*.

Τὸ χεῖλος τοῦ αἰγιαλοῦ, ἡ ἀκρογιαλιά.

γιαλοχόρταρο τό, ἑνιαχ. γιαλοχόρταρο Θράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γιαλὸς* καὶ *χορτάρι*.

Κάθε χόρτον φυόμενον εἰς παραλιακὰ μέρη: Ἰασμ.

Πῆρα τὴν βλάκα πεθερά, τὴν μαύρη γῆ γυναῖκα
καὶ αὐτὰ τὰ γιαλοχόρταρα γι' ἀδέρφια γιὰ ξαδέρφια.

γιαλόχορτο τό, Κάρπ. (Ἰλυμπ.) Κάσ. Κέρκ. — Π. Γενναδ., 804 Χελδρ. — Μηλιαρ., 88 — Λεξ. Βλαστ., 466.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γιαλὸς* καὶ *χόρτο*.

1) Τὸ φυτὸν Ποσειδωνία ἡ ὠκεάνειος (*Posidonia oceanica*), τῆς οἰκογ. τῶν Ποταμογειτονιδῶν (*Potamogetonaceae*) Π. Γενναδ., 804. — Λεξ. Βλαστ., 466. 2) Τὸ φυτὸν Βελλαρδία ἡ τρισσόχειλος (*Bellardi trixago*), τῆς οἰκογ. τῶν Γρομφαδιδῶν ἡ Χοιραδιδῶν (*Scrofulariaceae*) Χελδρ. — Μηλιαρ., 67. Συνών. *ἀγριο λυκος*, *σιτα-ρό λυκος*, *θροῦνα*. 3) Τὸ φυτὸν Ζωστήρ ὁ θαλάσσιος (*Zostera marina*), τῆς οἰκογ. τῶν Ποταμογειτονιδῶν (*Potamogetonaceae*), Χελδρ. — Μηλιαρ., 88. 4) Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἀκανθῶδες (*Cichorium spinosum*), τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Κάρπ. (Ἰλυμπ.). Συνών. βλ. εἰς λ. *γιαλαστοιβή*. 5) Εἶδος ἀγρίου χόρτου ποῦ φύεται εἰς παραθαλασσίους τόπους Κάσ.

γιαλόψητο τό, Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γιαλὸς* καὶ *ψητό*, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. *ψητό*.

Ψάρι ψημένον ἀμέσως μετὰ τὴν ἀλίευσίν του καὶ μάλιστα εἰς τὴν παραλίαν.

γιαλόψωλος ὁ, ἑνιαχ. γιαλόψωλους Προπ. (Πέραμ.) γιαλόψουλος Μακεδ. (Ἐλευθερ.) Σαμοθρ. θηλ. γιαλόψουλη Θράκ. (Ἡρακλίτς.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γιαλὸς* καὶ *ψῶλος*.

Τὸ θαλάσσιον ζῶον Ὀλοθούριος ὁ ψῶλος (*Holothurius psolus*), τῆς οἰκογ. τῶν Ἐχινοδέρμων (*Echinodermi*) ἔνθ' ἄν.: *Ξήβαλα* ἢ ἑνα γιαλόψουλον *για δόλωμα* (ξήβαλα = ἔβγαλα) Σαμοθρ. *Τσι γιαλόψουλοι* ἅα τι κάνομι *δουλώματα* ἅα = θὰ) αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. *γιαλήσιος* 1β.

Γιαλιτρανὸς ὁ, Εὐβ. (Αἰδηψ. Ἰστ. Λιχὰς κ.ά.)

Ἐκ τοῦ τοπων. *Γιάλιτρα*.

ἽΟ κάτοικος τῆς Γιάλιτρας τῆς Β. Εὐβοίας ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. *Σαράντα Γιαλιτρανοὶ ἑνα γάιδαρον φουρτώναν* (ἐπὶ πολλῶν ἀδεξίων μὴ δυναμένων νὰ ἐκτελέσουν ἀπὸ κοινοῦ ἐργασίαν, ἡ ὁποία εἶναι δυνατόν νὰ ἐκτελεσθῇ εὐχερῶς καὶ ἀπὸ ἓν ἄτομον) Αἰδηψ. Ἰστ. || Ἰασμ.

Νά'χα νιρὸ 'π' τοῦ Μπάντιμου καὶ μῆλ' ἀπ' τοῦ Ξηρ' χώρι
νά'χα καὶ Γιαλιτρανὸ κρασί, κουρίτσ' ἀπὸ τοῦν "Αἶον
αὐτόθ.

γιαλώνω Ἄθ. Μύκ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ., 305 *γιαλών-νω* Κάρπ. Κάσ. Λέρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαλὸς*.

Πλέων πλησιάζω πρὸς τὸν αἰγιαλόν, τὴν ἀκτὴν ἔνθ' ἄν.: *Ἐπιάσαν μπουνάτσες καὶ δὲ μπορέσα τὰ καράβια νὰ γιαλώσουν Χίος Γιάλωνε!* (νκντ. παράγγελμα) Ἄθ. *Τὰ ψάγια γιαλώσανε Μύκ. Τὸ ψάρι γιαλών-νει ἔς τὴν ἐποδὴ του* Κάσ. *"Αμ-μα 'ν ὁ τῆαιρὸς γαρμπήδες, νοθιᾶδες, τῆαιροὶ μαλακοί, γιαλών-νει τὸ χταπόδι* Λέρ. *Τὰ ψάγια εἶναι γιαλωμένα αὐτόθ.* Ἀντίθ. *ἀνοίγω* Α12, *ξανοίγω*, *πελαγώνω*.

γιαλώπι τό, Σύμ. γιαλούπιν Κύπρ. διαλούπι — Λεξ. Αἶν. *διαλούπ'* Στερελλ. (Βαρετάδ. Κουνουπῖν. Μύτικ. Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. αἰγιλώπιον = συρίγγιον τοῦ ὀφθαλμοῦ. ἽΟ τύπ. γιαλούπιν καὶ εἰς Μητροφ., Ἰατροσοφ., 18.

